

Hồi 22

Bách Điện Tàn Thư

A

nh trăng lưỡi liềm treo trên bầu trời đêm không đủ sáng để khóa lấp màn đêm âm u mà lại tôn tạo khung cảnh về đêm của toà thảo trang càng âm u lượn. Thà là bóng tối dày đặc bao trùm còn hơn không gian nhập nhoè giữa sáng và tối. Trong khung cảnh đó chỉ có ánh bạch lập loè từ phía ngôi thảo xá hắt ra. Nó trông tựa như con mắt đêm duy nhất muốn xuyên thấu qua cảnh quang nhợt không sáng cũng không tối này.

Tuấn Luận ngồi trên tràng kỷ. Chàng chấm bút vào đĩa mực, đề tứ:

- Nhị điếu.

Chàng vừa đặt bút xuống thì một tấm cà sa cũng xuất hiện ngoài cửa thảo trang. Vị hòa thượng có chòm râu bạc trắng kia thông dong tiến về phía cửa thảo xá. Khi lão hòa thượng dừng bước niệm phật hiệu thì Tuấn Luận đã bước ra nghinh tiếp:

- Văn bối Hạ Tuấn Luận tham kiến đại sư.
- A di đà phật... Bần tăng phải nói tham kiến Hạ thí chủ mới đúng.
- Tại hạ là hậu sinh, không dám thất lễ với trưởng tôn.
- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai.

Tuệ Tĩnh đại sư lần chuỗi hạt nhìn Tuấn Luận từ đầu đến chân, rồi niệm phật hiệu nói:

- A di đà phật... Hẳn Hạ thí chủ đã hiểu vì sao lão nạp rời Thiếu Lâm tự đến thảo xá của Hạ thí chủ?

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận hỏi ngược lại Tuệ Tĩnh đại sư:

- Nếu đại sư đến thảo xá của văn sinh trong cương vị một trụ trì Thiếu Lâm thì hẳn cho văn sinh một lời khuyên về ngọa danh duy ngã độc tôn, nếu đại sư đến thảo xá của văn sinh trong cương vị “nhứt điếu” thì chắc có ý khác.

Tuệ Tĩnh đại sư nghe chàng nói liền niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Có thể lão nạp đến thảo xá của Hạ thí chủ bằng cả hai cương vị.

Tuất Luận ôm quyền xá từ tốn hỏi:

- Nếu đại sư đến thảo xá của văn sinh bằng cương vị của một cao tăng Thiếu Lâm Tự thì sẽ cho văn sinh lời vàng gì?

- A di đà phật.. Bần tăng không dám cho lời vàng đối với Hạ thí chủ, mà chỉ nói với thí chủ rằng. Lúc Thượng Quan Nghi tiên sinh còn sinh thời, người cũng không bao giờ để tự Duy ngã độc tôn.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ đại sư đã cho văn sinh lời khuyên này. Văn bối để tự Duy ngã độc tôn cũng vì ân sư mà thôi.

- Núi cao còn có núi cao hơn. Đệ tự như vậy Hạ thí chủ không nghĩ mình là kẻ tự kiêu sao? Lão nạp đã từng xuôi ngược khắp chôn vổ lâm, nhưng cuối cùng mới nghiệm ra đâu mà lẽ đạo và quyết định nương thân vào cửa phật môn.

- Nếu có thể, văn bối sẽ theo gương của đại sư. Nhưng rất tiếc khi đại sư qui thân vào cửa phật thì danh đã được ghi vào quyển binh khí phổ của Vạn Sự Thông.

- A di đà phật... Lão nạp không nghĩ gì đến cái danh “Nhứt đếu”.

- Đại sư không nghĩ đến nhưng chẳng một ai mà xoá được cái danh trong binh khí phổ cả. Ngoài trừ một người.

- Hạ thí chủ.

- Văn sinh có ý đó. Nếu như đại sư đến thảo xá của văn sinh trong cương vị “Nhứt đếu”.

- Lão nạp ngoài ý đến đây với cương vị của một cao tăng Thiếu Lâm còn đến với cương vị của nhứt đếu

- Văn sinh cũng muốn điều đó. Nếu với cương vị Nhứt đếu thì đại sư sẽ cho văn sinh lời nào?

Tuệ Tĩnh đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Trong cương vị “Nhứt đếu” thì bần tăng sẽ không để cho Hạ thí chủ sửa đổi thứ tự trong Binh khí phổ của Vạn Sự Thông.

- Văn sinh không sửa được thứ tự trong binh khí phổ của Vạn Sự Thông là có tội với ân sư. Nếu quyển Binh khí phổ kia trở thành kinh thư bất di bất dịch thì chẳng bao giờ còn có sự chuyển đổi của càn khôn. Chính vì lý do đó mà Tuấn Luận sẽ thỉnh giáo võ công của đại sư trong cương vị “Nhứt điều” đặng cải biên lại bộ binh khí phổ của Vạn Sự Thông..

- A di đà phật... Bần tăng có một điều muốn thỉnh giáo Hạ thí chủ.

- Đại sư cứ nói.

- Trong Binh khí phổ của Vạn Sự Thông xếp theo thứ tự gồm có, Nhứt điều, Nhị hoàn, Tam đao, Tứ kiếm.. Nếu như Hạ thí chủ trở thành người giữ ngôi vị thứ nhất thay lão nạp, thí chủ sẽ làm gì với ngôi vị đó.

- Đối với Tuấn Luận thì chẳng có ngôi vị. Còn đại sư hỏi Tuấn Luận sẽ làm gì sau khi đã trở thành người đứng đầu trong bảng xếp hạng pho Bách Điển tàng thư thì xin đại sư miễn thứ... Tại hạ không thể thố lộ vào lúc này.

- A di đà phật. Nếu Hạ thí chủ không thay đổi được ngôi vị đã được Vạn Sự Thông sắp xếp, có thố lộ với bần tăng không?

- Không thay đổi được thứ tự đã được Vạn Sự Thông sắp xếp từ trước, văn sinh không còn gì để mất cả...

- A di đà phật... Bần tăng buộc phải biết mục đích của Hạ thí chủ.

- Văn sinh cũng phải vì chức phận của mình.

- Lão nạp cũng những muốn ai cải biên thứ tự trong binh khí phổ của Vạn Sự Thông.

Tuệ Tĩnh đại sư vừa nói vừa cỡi tăng bào. Vị cao tăng Thiếu Lâm trịnh trọng đặt tấm tăng bào lên một nhánh cây cùng với xâu chuỗi bồ đề rồi quay lại đối mặt với Hạ Tuấn Luận:

- Hạ thí chủ... Bây giờ ta đã là Nhứt Điều.

- Văn bối thất lễ.

Tuệ Tĩnh lòn tay ra sau lưng rút ống điều phía chuôi có bọc một lớp bạc. Lão tăng Thiếu Lâm chậm rãi nhón lấy một dúm thuốc vừa bằng đầu ngón tay cái rồi thổi lửa ngay trên dọc tẩu để châm vào dúm thuốc. Tuệ Tĩnh đại sư vừa châm lửa vào dúm thuốc vừa định nhãn nhìn Tuấn Luận. Lão tăng Thiếu Lâm tự hỏi thầm:

- “Bản lĩnh của Tuấn Luận đã đạt đến cảnh giới nào mà lại dám mở cuộc giao thủ với mình. Nếu như y không phải là một thiên sứ có thiên chức khởi phát quang môn”.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Thần quang của Tuệ Tĩnh đại sư lúc này hoàn toàn khác hẳn lúc người vận tăng bào. Trong cương vị Phương trượng Thiếu Lâm, Tuệ Tĩnh đại sư trông rất điềm đạm nhu hoà. Ngay cả ánh mắt cũng toát ra hai luồng uy quang của phật gia vừa nghiêm khắc và từ bi, bác ái, nhưng bây giờ thì khác hẳn. Thay vào ánh mắt phật môn của vị cao tăng Thiếu Lâm là đôi thần nhãn lừng lững sắc máu của một đại sát thủ có thể lấy mạng người trong chớp mắt.

Nhìn thẳng vào đôi uy quang hùng hực của vị cao tăng Thiếu Lâm Tuấn Luận phải nghĩ thầm:

- “Cái thiện và cái ác chỉ khác nhau trong mỗi một ánh mắt. Ánh mắt đó chính là uy quang của cao tăng Thiếu Lâm”.

Tuệ Tĩnh đại sư bập một hơi thuốc khá dài. Những ngón tay của lão nhịp đều trên thân dọc tẩu, mắt thì đóng đinh vào mặt Tuấn Luận. Lão từ từ nhả khói. Trông dáng cách của Tuệ Tĩnh lúc này không một ai nghĩ được người là mà vị thánh tăng của Thiếu Lâm Tự.

Khói thuốc từ trong dọc tẩu từ tỏa ra. Nó không bốc lên bình thường như những làn khói khác mà lại kết thành một đường chỉ thẳng tắp hướng về phía Hạ Tuấn Luận. Chẳng biết làn khói mỏng như kẻ chỉ kia có tác dụng gì nhưng rõ ràng Tuấn Luận cũng lộ phần căng thẳng. Làn khói mỏng đó từ từ di chuyển một cách chậm chạp, điểm đến của nó chính là tử huyết “Tam tinh” ngay giữa đôi chân mày lười kiếm của chàng.

Nhìn cảnh tượng đó có thể hình dung ra, làn khói của Tuệ Tĩnh đại sư tạo thành tựa một con rắn vô hình đã hóa thân đang chậm chạp chờ hướng đến con mồi.

Tuấn Luận vẫn đứng bất động. Không chỉ đứng bất động mà hình như ba mươi sáu tử huyết của chàng đều để lộ ra chờ đợi tuyệt kỹ của Tuệ Tĩnh đại sư. Trên giang hồ ai mà không biết đến “Nhút điếu” khi Vạn Sự Thông đã xếp Nhút Điếu vào vị trí thứ nhất trong binh khí phổ thì hẳn phải biết rành về bản lĩnh của con người này. Binh khí của Tuệ Tĩnh đại sư lại là dọc tẩu, tất thủ pháp của đại sư chuyên về điểm huyết. Muốn trở thành đệ nhất cao thủ trong binh khí phổ của Vạn Sự Thông thì hẳn tuyệt pháp của Tuệ Tĩnh đại sư đã đạt đến cảnh giới vô tiền khoáng hậu.

Tuấn Luận hẳn thừa biết mình đang đối mặt với một đại cao thủ chuyên thuật điểm huyết bằng dọc tẩu. Không phải là chuyện nữa mà thuật đó đã cao siêu đến cảnh giới chuyển hóa qua nghệ thuật. Nhưng tại sao Tuấn Luận vẫn đứng bất động. Không chỉ đứng bất động còn phơi cả ba mươi sáu tử huyết của mình ra trước mắt đối phương.

Trong khi Tuấn Luận đứng bất động, phơi ba mươi sáu đại huyết ra trước mặt Tuệ Tĩnh đại sư, mà chỉ một đại huyết kia thôi nếu trúng chiêu của Tuệ Tĩnh đại sư thì mạng của Tuấn Luận cũng sẽ tuyệt diệt.

Nhưng không... Nếu như Tuấn Luận thản nhiên chấp tay sau lưng chờ đợi trong tư thế ung dung tự tại, cứ như một người biết mình sẽ phải chết bởi tuyệt kỹ võ công của đối phương. Cái chết đó sẽ đến khiến chàng chẳng một chút biểu lộ điều gì thì ngược lại sắc diện của Tuệ Tĩnh đại sư không ngừng biến đổi. Lúc đầu vẻ nghiêm nghị còn hiện trên ánh mắt vị cao tăng Thiếu Lâm nhưng luồng uy quang dịu dần, dịu dần mãi, cho đến khi sát thần biến mất.

Đôi chân mày rậm bạc phếch của Tuệ Tĩnh đại sư từ từ nhíu lại. Sát thần trong uy quang thoát biến mất và ngay lập tức những nét lúng túng hiện lên trên mặt.

Sợi khói mỏng từ dọc tẩu bất thần bị cắt ngang, và nó tan nhanh ra trong không gian lạnh lẽo. Tuệ Tĩnh đại sư lại rít tiếp hơi thuốc thứ hai từ từ nhả ra. Lần này lão tăng Thiếu Lâm tự nhả ra hai làn khói mỏng tan, thẳng tắp hướng đến hai đại huyết Đan điền và Thiếu hóa của Tuấn Luận.

Tuấn Luận vẫn chấp tay sau lưng đứng bất động chờ đợi hai làn khói mỏng đó. Đầu hai làn khói mỏng nhuyễn như hai sợi chỉ vừa chạm đến y trang của chàng thì Tuấn Luận chớp động thân pháp.

Đôi bản thủ của chàng nhanh hơn chiếc dọc tẩu của Tuệ Tĩnh đại sư. Có thể nói nếu thủ pháp của Tuấn Luận không nhanh, không chính xác thì mũi dọc tẩu chẳng khác nào mũi kiếm đã điểm vào đúng tâm huyết chàng. Nhưng Tuấn Luận đã tiên thủ đi trước, đi trước mà lại nhanh nên Tuệ Tĩnh đại sư vừa phóng dọc tẩu chưa biến thành sát chiêu thì mũi dọc tẩu đã nằm gọn trong hai bàn tay của Hạ Tuấn Luận.

Dọc tẩu dính cứng trong hai bàn tay Tuấn Luận, tất Tuệ Tĩnh đại sư xem như đã mất binh khí. Lão tăng Thiếu Lâm có thể buông dọc tẩu dụng đến những tuyệt chiêu của phật môn nhưng lại không, mà rút tay về chấp tay trước ngực:

- A di đã phật...

Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Đa tạ đại sư đã nương tay.
- Đa tạ Hạ thí chủ đã cho lời nói đó.

Vị cao tăng Thiếu Lâm bước đến khoác lại tăng bào, cầm chuỗi bồ đề, rồi quay lại nói với Tuấn Luận:

- Nhứt điều đã trở thành người thứ hai trong Bách điển Tàng thư của Hạ thí chủ. Xem như bản tăng đã chính thức lột xác từ nay trở thành hòa thượng Thiếu Lâm Tự... Đa tạ Hạ thí chủ đã giải nghiệp oan cho bản tăng trong cõi hồng trần này.

Lão tăng Thiếu Lâm nói dứt câu niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai...

Lão vừa nói vừa quay bước chậm rãi như một cao tăng đi khát thực thả bước rời trang viên thảo xá của Hạ xá Luận. Cầm dọc tấu của Tuệ Tĩnh đại sư, Tuấn Luận nhìn theo bóng vị hòa thượng Thiếu Lâm cho đến khi người mất hẳn ngoài cửa.

Đặt dọc tấu của Tuệ Tĩnh đại sư lên án văn thư, Tuấn Luận cẩn trọng chấm mực gạch ngang dòng chữ.

- Nhứt điều.

Chàng ngồi trở lại án thư, đặt tay trước mặt nhìn qua cửa hướng lên vầng trăng khuyết. Thời khắc cứ chầm chầm trôi. Tiếng gió vi vu của đêm vắng thổi qua các cành cây tạo ra thứ âm thanh rì rì. Trong khung cảnh im lìm và vắng lặng đó những âm thanh rì rì kia chẳng khác nào những tiếng xù xì bán tán của các oan hồn.

Chợt trong bóng tối nờn nhợt đó hai đốm sáng vàng xuất hiện. Chúng lấp là lấp lửng như đôi mắt ma trôi, khi vút lên cao, khi hạ xuống thấp, khi là đà lướt về phía thảo xá.

Tuấn Luận vẫn đặt tay vòng trên bàn chờ cho hai đốm sáng vàng kia biến mất thay vào đó là một người vận áo thụng đen.

Nhìn ra cửa, đập vào mắt Tuấn Luận là khuôn mặt đã được đeo mặt nạ dát vàng trông thật vô hồn vô cảm. Duy có đôi mắt thì sáng ngời toát hung quang rờn rợn.

Tuấn Luận chấm bút vào đĩa mực đặt lên án thư rồi trịnh trọng ôm quyền nói:

- Tuấn Luận mời tôn giá.

Người vận thụng y lưỡng lự một lúc rồi bước vào thảo xá cầm lấy bút đã được Tuấn Luận chấm mực. Y phóng bút viết ngay lên tờ giấy hồng điều có bọc lớp da dê để giữ cho thẳng tắp.

- Ma Hoàn Đoạt Mạng.

Nét chữ của người đó phóng ra với những nét sắc xảo như rồng bay phụng múa, mà nếu có bất cứ một gã Họa nhân nào thấy hẳn cũng phải ganh tỵ.

Sau khi phóng bút xong, người đó thối lui bắn ra bên ngoài. Tuyệt nhiên chẳng hề thốt nửa lời. Y như thể chỉ biết hành động mà không bao giờ biết nói. Hay sợ khi thốt lời sẽ hao tổn nguyên khí sắp phải giao thủ với một Bách Thủ Thư Sinh ngọa mạn muốn cải biên binh khí phổ của Vạn Sự Thông.

Tuấn Luận rời án thư sách, bước ra cửa thảo xá. Ma Hoàn Đoạt Mạng nhìn Tuấn Luận từ đầu đến chân. Thần nhãn khế chớp một cái. Cùng với cái chớp mắt đó, một vệt sáng vàng thoát ra khỏi tay y cắt một đường vòng cung thẳng đến Hạ Tuấn Luận. Vệt vàng kia chớp động đã đến tới yết hầu của Tuấn Luận rồi.

Hữu thủ của Tuấn Luận vươn ra ngỡ như sẽ chộp vào chiếc ma hoàn đó. Những tưởng đầu thủ pháp của Tuấn Luận đã chộp vào lưỡi ma hoàn mà không biết tay chàng sẽ đứt lìa hay lưỡi ma hoàn sẽ lại nằm gọn trong tay Tuấn Luận. Nhưng khoảng khắc cuối cùng bỗng dưng lưỡi ma hoàn tách làm hai. Chính lưỡi thứ hai mới là sát chiêu lấy mạng đối thủ.

Trảo công của Tuấn Luận biến hóa ngoài sức tưởng tượng. Nó không thộp vào lưỡi ma hoàn thứ nhất mà lại chộp lấy lưỡi ma hoàn vừa tách ra đó rồi dùng chính lưỡi ma hoàn thứ hai chém xả lên lưỡi ma hoàn thứ nhất.

Chát...

Lưỡi ma hoàn thứ nhất vụt bắn lên cao ba thước, tự nó đồng loạt tách ra thành bốn chiếc ma hoàn. Cùng với sự biến hóa tách rời đó, thì Ma Hoàn Đoạt Mạng với khinh thuật thần kỳ lướt vụt lên cao, song thủ không ngừng vỗ vào những chiếc ma hoàn.

Bốn lưỡi ma hoàn tái sinh chia thành bốn đường thẳng tắp lia xuống Tuấn Luận. Không hề tránh né, Tuấn Luận vũ lộng song thủ tạo ra cả một vùng bản tay ngời ngời đón thẳng đỡ thẳng lách bốn chiếc ma hoàn công chướng tới chàng.

Chát... Chát... Chát... Chát...

Bốn chiếc ma hoàn nằm gọn trong tay Tuấn Luận, nhưng còn chiếc thứ năm thì đang ở đâu. Bởi vì khi Tuấn Luận phát tác Bách thủ đón lấy bốn chiếc ma hoàn thần kỳ thì trên tay chàng còn chiếc thứ năm.

Khi cuộc đấu tạm ngừng thì mới phát hiện ra chiếc ma hoàn thứ năm. Nó nằm ngay trước mũi giày của Ma Hoàn Đoạt Mạng. Không chỉ nằm ngay trước mũi giày của y thôi mà một múi răng cưa còn ghim vào đúng đầu mũi giày y.

Ma Hoàn Đoạt Mạng ôm quyền.

Y kính cẩn xá Tuấn Luận với vẻ rất thành kính, rồi giữ khế hai ống tay áo thụng quay bước thi triển khinh công thượng thừa vụt cái đã mất bóng ngoài cửa trang viên thảo xá.

Sự biến diễn ra nhanh đến độ khi vầng trăng khuyết vừa chui vào mây thì Ma Hoàn Đoạt Mạng xuất hiện khi nó xuất hiện trở lại thì cuộc giảo chúng đã kết thúc rồi.

Tuấn Luận quay trở vào. Chàng châm bút gạch luôn dòng chữ thảo mà Ma Hoàn Đoạt Mạng để lại.

Tuấn Luận ngồi trở lại án thư sách. Hai tay khoanh tròn để trên mặt bàn. Chàng chờ đợi như thế trong sự tĩnh lặng. Vầng trăng khuyết hết chui vào mây rồi lại lộ ra. Thời gian chậm chậm trôi cho đến khi màn sương đêm giá lạnh từ từ tan biến. Không gian ấm áp dần lên cùng với bình minh le lói cuối chân trời.

Vầng nhật quang từ từ dó dạn, cũng là lúc Tuấn Luận khẽ buông một tiếng thở dài. Chàng bước ra ngoài hiên thảo xá chấp tay hướng nhìn về phía vầng nhật quang. Tuấn Luận nhìn vầng nhật quang đang từ từ trôi lên khỏi đường chân trời để xua đi cái giá lạnh của bóng tối. Ánh bình minh thật đẹp và hùng vĩ. Chính vầng nhật quang hùng vĩ kia khiến Tuấn Luận liên tưởng lại quá khứ.

Chàng lắc đầu tự nhủ:

- Quá khứ của mình chỉ là một dấu hỏi. Ai là phụ thân? Người đó giờ ở đâu? Hiện tại của mình là Thiên chức phải đền nghĩa tôn sư.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận hướng mắt nhìn ra cửa trang viên. Bỗng dưng chàng cảm nhận toà trang viên của ân sư để lại sao quá ư xa lạ đối với chàng.

Ý nghĩ mông lung cứ dẫn Tuấn Luận miên man đi mãi trong những hoang tưởng mà chàng không thể nào thoát ra được để quay về với thực tại.

Một tiếng tăng hăng từ trong thảo xá phát ra. Tiếng tăng hăng đó như gậy Tuấn Luận quay trở lại với thực tại. Chàng nhìn vào thảo xá, Bách Điển Tiên Sinh đang ngồi vòng tay trên án thư từ lúc nào mà chàng chẳng hề phát hiện ra.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Văn sinh không biết tiên sinh đến.
- Nếu lão phu đến mà người biết thì lão phu khó mà trở thành Bách Điển Tiên Sinh.

Lão vuốt râu nhìn lại những thứ để trên án thư rồi khẽ gật đầu:

- Lão phu phải công nhận người đúng là một sư đồ độc nhất vô nhị tiên thế gian này. Xem như lão phu đã phải chịu thua người. Xem như người đã cải sửa được Bình khí phổ của Vạn Sự Thông. Người sẽ được biết Thập nhị Thần châu ở đâu.

Tuấn Luận nghe Bách Điển Tiên Sinh nói, mặt căng thẳng ra với nỗi hồi hộp.

Chàng ôm quyền nói:

- Văn sinh mong tiên sinh chỉ huấn cho điều bí mật đó.

Bách Điển Tiên Sinh nghiêm giọng nói:

- Một khi người đã hợp tập Thập nhị Thần châu thì người sẽ phải chịu oan nghiệt nhất mà từ trước đến nay chưa một kẻ nào chịu đựng được, Đó là cái giá mà người phải trả cho hành động nghĩa hiệp. Nước mắt và máu của người sẽ chảy, thậm chí da thịt xương cốt của người cũng sẽ tan ra thành nước mà không giải được oan nghiệt này.

Toàn thân Tuấn Luận rúng động khi lời nói của Bách Điển Tiên Sinh đập vào tai Tuấn Luận. Chàng có cảm giác lời nói vừa rồi của Bách Điển Tiên Sinh tựa một lời tiên tri mà thượng đế đã khoát lên số phận mình.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Tuấn Luận, Bách Điển Tiên Sinh vuốt râu nói:

- Người được quyền lựa chọn. Giữa bá tính và chỉ huấn của Tôn sư với cái oan nghiệt mà người sắp nhận lãnh. Nếu người từ bỏ ý niệm hợp nhất Thập nhị Thần châu thì cái gì đến cũng sẽ đến, họa máu chảy đầu rơi cũng sẽ chảy đến cho bá tính. Bằng như người làm theo ý của Thượng quan Nghi thì mãi mãi người sống chẳng bao giờ yên. Thậm chí chết còn hơn là sống nữa.

Vuốt chòm râu bạc, Bách Điển Tiên Sinh từ tốn nói tiếp:

- Lão phu nói như thế tùy người chọn.

Tuấn Luận khẳng khái đáp lời lão:

- Xương tan thịt nát vẫn bối không ngại... Chỉ mong sau vẫn sinh đừng làm kẻ bất nhân, bất nghĩa và bất đạo.

Buông một tiếng thở dài, Bách Điển Tiên Sinh chống tay đứng lên. Lão rút trong ống tay áo một bức di thư đã ố vàng đặt lên bàn, rồi gom tất cả những thứ mà Tuấn Luận đã lấy được của những người kia cho vào túi nải. Lão nhìn chàng lần nữa khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài rồi rảo bước tiến ra thảo xá.

Bách Điển Tiên Sinh vừa đi vừa nói:

- Thượng Quan Nghi ơi Thượng quan Nghi... Người có biết người gieo gì cho hậu nhân của người không...

Lão nói xong nhìn lên bầu trời ngửa mặt cất tràng cười. Tiếng cười của Bách Điển Tiên Sinh nghe như một lời oán trách thì đúng hơn, nhưng Tuấn Luận chẳng biết lão đang muốn oán trách ai.

- o O o -